

Dialogiin kirjoitettu virhe

John Greenin kulttisuosiota nauttiva *The Fault in Our Stars* löytynee lähestulkoon joka toisen lukemista harrastavan länsimaalaisen nuoren kirjahyllystä. Romaani, jonka nimi kääntyy suomalaisittain muotoon Tähtiin kirjoitettu virhe, on päässyt muun muassa *The New York Timesin* bestseller-listan kärkeen, ja nostanut samalla kirjoittajansa maailmanlaajuiseen suosioon. Kirjan päähenkilö, 16-vuotias Hazel Lancaster, sairastaa parantumaton kilpirauhassyöpää ja suhtautuu kutakuinkin kaikkeen joko pessimistisesti tai välinpitämättömästi. Hazelin elämä muuttuu kuitenkin kertaheitolla, kun hän tapaa 17-vuotiaan Augustus Watersin, johon lopulta rakastuu. Lukijaa siis odottaa sydäntäraastavan kaunis rakkaustarina, eikö?

No ei.

En liioittele lainkaan sanoessani, ettei Tähtiin kirjoitettu virhe herättänyt minussa lukijana kuin kiusaantuneisuutta. Kirjan hahmot ovat valtavan yksiulotteisia, mikä tekee heihin samaistumisen tai myötäelämisen liki mahdottomaksi. Tarinankerronta ei ole muutenkaan suoranaisesti kielellisen lahjakkuuden riemujuhlaa: romaanin puuduttavan tylsät lauserakenteet saivat monin paikoin ajatukseni harhailemaan jossakin huomisen kouluruuan ja Narnian välimaastossa.

[pullquote-right]Kielikuvat vetävät kankeudessaan vertoja jopa eduskunnan kyselytunnille.[/pullquote-right]Kaikkein tuskallisinta luettavaa ovat kuitenkin minäkertojana toimivan Hazelin sisäisten monologiensa sijaan kirjan henkilöiden väliset vuoropuhelut. Puheenvuorot eivät ole pelkästään väkinäisiä ja epärealistisen pitkiä, vaan ne sisältävät lukemattomia mukamas syvällisiä pohdintoja esimerkiksi maailmankaikkeudesta tai ikuisuuden olemuksesta. Päähenkilöiden käyttämät kielikuvat vetävät kankeudessaan vertoja jopa eduskunnan kyselytunnille, ja se on jo paljon se.

Augustuksen ja Hazelin välinen suhde ei sekään ole uskottavimmasta päästä. Augustus huomaa Hazelin ensimmäisen kerran tämän lähtiessä kotiin syöpää sairastavien tukiryhmästä. Sen sijaan että pitkiä repliikkejä rakastava Augustus vaikkapa esittelisi itsensä, hän tuijottaa Hazelia ensin etäisyydeltä ja kutsuu tämän sitten kotiinsa. Hienovaraista. Pariskunnan vuorovaikutus on alusta loppuun melkoisen käsikirjoitetun oloista, enkä saanut heistä kumpaankaan minkäänlaista tuntumaa koko kirjan aikana. Kun Augustus on päässyt käyttämään tarpeeksi montaa B-luokan metaforaa, ollaankin jo kirjan loppuvaiheilla, ja on puolipakollisen traagisen juonenkäänteen vuoro. Henkilökohtaisesti olin enimmäkseen helpottunut romaanin viimeisten sivujen lähestyessä.

[pullquote-right]Virhe on kirjoitettu jonnekin aivan muualle kuin tähtiin.[/pullquote-right]Tähtiin kirjoitettu virhe oli lukijalle enemmän kuin hienoinen pettymys, ja odotin romaanin saavuttaman suosion vuoksi siltä paljon enemmän. Karikatyyrimaisia hahmoja tai ennalta-arvattavaa juonta tuskin tulee ikävä, joskin kirjan tahaton komiikka oli paikoin viihdyttävää luettavaa. Mielestäni John Greenin on täysin turhaa syyttää taivaankappaleita, virhe on nimittäin kirjoitettu jonnekin aivan muualle kuin tähtiin.